

2011/2012
5 Kč

5. číslo

Edisonka

VALENTÝNSKÝ

SPECIÁL

Láska

Příběhy

Valentýn

Téma

Legendy

Pověsti

ÚVODNÍK

Právě držíte v rukou speciální vydání časopisu Edisonka. Protože je v naší redakci převaha žen, rozhodly jsme se spočít a zaútočily jsme na zbytek redakce myšlenkou vydání čistě valentýnského čísla. V loňském roce jsme na svátek všech zamilovaných trochu pozapomněli, takže si to tímto vydáním chceme vynahradit. Kluci, ač chtěli, nemohli protestovat, a tak se zrodilo toto výjimečné číslo našeho školního časopisu. Ale nebojte se, není to jen časopis pro holky! I kluci v něm najdou zajímavé články a tipy na valentýnky.

U každého článku najdete jako vždy zkratku jména redaktorky, přehled zkratek je pak na konci časopisu.

Kdo si ale myslí, že jsme při těch všech srdíčkách kolem zapomněli sledovat školní akce a zajímavosti, mýlí se. Stálé rubriky (School's cool, Černá a bílá), ale i další zajímavé články na vás budou čekat po návratu z prázdnin v dalším díle časopisu.

Děkujeme všem slečnám za krásné články ke dni sv. Valentýna a navíc mezi sebou vítáme Adélu a Terezu Kukulov z 8. A, jejichž příběhy a obrázky ještě více rozzářily celý časopis.

Užijte si svátek sv. Valentýna s láskyplným vydáním časopisu Edisonka v rukou. Pěkné čtení přeje

Vaše redakce

Už je tu zase! Kdo? No přece Valentýn!

Valentýn, Valentýn, Valentýn... Procházím Teplicemi a ze všech výloh na mě blikají, svítí, září srdíčka všech velikostí a barev. Snažím se to ignorovat, raději si koupím časopis. Ale ejhle, zase samé tipy k Valentýnu. Říkám si, „kde se vzal tenhle „svátek“?! To jako musím jenom na Valentýna kupovat předražené dárečky a vyznávat lásku?!“ Podle mě bychom lásku měli vyznávat každodenně, nebo prostě, když city k někomu chováme, nebát se to říct. Tak k čemu je 14. února?...

Ovšem ne vždycky tomu tak bylo. Tento svátek k nám přišel z Ameriky. A jak jistě víte, Američani si potrpí na velká gesta, a proto i Valentýn je ve znamení srdcí, lásky a všech možných odstínů červené. Jak vznikl svátek sv. Valentýna, se dozvíte v článku *Legendy o Valentýnovi*, ale co jste možná nevěděli je, že svátek se znovu začal slavit až ve 20. století, kdy se americký výrobce vánočních přání ocitl na prahu bankrotu a jako řešení vymyslel obnovu tradice sv. Valentýna, díky čemuž se opět stal bohatým.

Ruku na srdce, i když většina z nás tento svátek zamilovaných zarputile odmítá slavit, přece jen si v ten den krapet stýskáme a doufáme, že si na nás alespoň někdo vzpomene a popřeje nám: „Krásného Valentýna, mám tě rád!“ To platí hlavně u nás holek. Nadáváme na Valentýna horem dolem, ale přesto, i když třeba tajně, doufáme, že se nás bude taky týkat.

U nás je tento svátek pořád ještě v plenkách, ale už i my Češi jsme si zvykli dát nějaké to přáníčko (valentýnku) svému milovanému nebo ho potěšit nějakým dárečkem.

Inu, proč vlastně ne, když už se nám nechce říkat *miluji* tě po celý rok, třeba nás ten Valentýn k tomu trochu dokope! ☺ Neboje se Valentýna, užijte si ho a zkus někoho potěšit třeba nějakou doma vyrobenou valentýnkou! A že jste žádnou valentýnku nedostali?! No a co, vždyť je to vlastně jenom reklamní tah ☺

*Srdce mi svírá
železná páska.
Není to nemoc,
je to k Tobě láska.*

-Ihor-

Legendy o Valentýnovi

Existuje jedna legenda o Valentýnovi, která má dvě části a obě dvě pochází ze Starého Říma.

První vypráví o Valentýnovi jako o knězi za vlády velkého císaře, který měl v úmyslu ovládnout celý svět. Na tento čin potřeboval velkou armádu, ale nikdo se nehlásil. Do armády mohl naverbovat jenom svobodné muže, a proto císař zakázal v celém Římě sňatky.

*...Od Tvého
Valentýna...*

Valentýn byl knězem v kostele a jeho víra v Boha byla stejná jako víra v lásku. Tajně oddával zamilované páry. Ale netrvalo to dlouho a císař se dozvěděl o nepovoleném oddávání a rozhodl se uvrhnout Valentýna do vězení. U jeho oken a dveří se začaly objevovat různé psaníčka od párů, které oddal. Jednoho dne přišla za Valentýnem dcera jednoho jeho žalárníka. Valentýn se do ní okamžitě zamiloval. V den jeho popravy 14. února 269 p. n. l. zanechal dopis, ve kterém stojí:

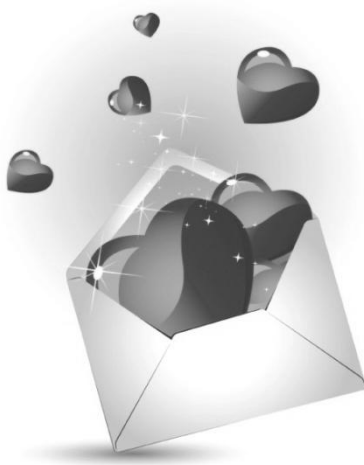
„Od tvého Valentýna“

Druhá pověst vypráví o Valentýnovi jako o milém, poctivém a velmi moudrém člověku. Tato zpráva se dostala až k císaři a ten si k sobě nechal Valentýna povolát. Velmi si ho cenil, ale kvůli jeho víře v křesťanství se císař od něj držel stranou. Pro Valentýna to nebyl zrovna dobrý začátek, a proto nechal císař Valentýna bydlet u prefekta a jeho dcery, aby na něj dávali pozor.

Dívka byla slepá a otec se za ní každý den modlil, aby se uzdravila. Valentýn se do ní zamiloval a díky jeho silné víře se dívce vrátil zrak a znovu spatřila denní světlo. O tomto zázraku si povídal celý Řím. Avšak tento zázrak prohlásil císař za kacířský a nechal Valentýna popravit. Za jeho činy ho lid prohlásil za symbol lásky, míru a soucitu.

Jak se říká „konec dobrý, všechno dobré“. Ale tyto příběhy nám říkají, že konec nemusí, dopadnou vždycky dobře, ale že její podstata víra - v lásku v nás zůstává dodnes.

Tak trochu

DRSNÝ VALENTÝN!

„Přeju krásného Valentýna!“ Ha!
Tak to tady nenajdete! Tenhle den
nemusí vždycky dopadnout podle
našich představ, a tady je holt ta
horší varianta... Stalo se vám někdy,
že podobné vtipné výroky a hlášky
ze života jste už tolikrát použili, a
mnohdy se vám dostala taková
odpověď, že byste radši drželi jazyk
za zuby? Jo, tak přesně tohle jsem si
pro vás připravila! Jak setřít někoho,
o koho buď vážně nestojíte, nebo už
vám totálně leze krkem...:D

Holka: „Ty
jsi tak
roztomilý!“

On: „Tvoje
inteligence je
tak vysoká,
jako styl
tvého
vyjadřování,
takže těžce
pod nulou.“ ;)

Žluk: „Je tahle
židle volná?“

Ona: „Je a bude i
ta moje, pokud
si přisedneš!!“

Holka:

„Moc
bych si tě
přála!“

On:

„I tvoje
máma je
lepší,
prosím
tě!“ :D

Žluk: „Sním
jenom o
tobě!“

Ona: „Snít
můžeš klidně
dál, ale
realita je jiná
chlapečku!“

Holka: „S tebou
by to bylo
úžasné!“

On: (Změř si jí
pohledem od
shora dolů) ->
„Kéž bych mohl
říct to samé já o
tobě...“

Holka: „Neboj, budu
na tebe čekat.“

On: „Tak to abych se
táhl jako smrad...“

Holka: „Už se mi po tobě
tolik stýská!“ **On:** „Sorry, ale
už mám jinou, pá! ;)

Holka: „Chci být jen tvoje.“

On: „Chtít můžeš, ale víš jak.“ ;)

Holka: „Máš vážně krásný tělo!“

On: „Někdo se tak narodí a jiný jen těžce závidí...“

Žluk: „Udělal bych pro tebe vážně cokoliv!“

Ona: „Opravdu cokoliv...? Tak na mě zapomeň, já ti za to budu vděčná!“

IMPOSTER!

Žluk: „Ty jsi tak krásná!“

Ona: „Aspoň jeden z nás...“

Žluk:

„Zrovna jsem na tebe myslel.“

Ona: „Tak na mě zase rychle zapomeň!“

Holka: „Ty jsi tak krásný!“

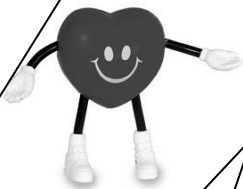
On: „Že jo, taky si říkám“

Holka: „Jsi pro mě jako stvořený!“

On: „Ne, já jsem stvořený rozhodně pro víc!“ :D

Holka: „Máš hezké oči.“

On: „A komu to jako cpeš?“

Žluk: „Nemůžu bez tebe žít!“

On: „Divný, ale já bez tebe ano!“

Holka: „Jsi vážně vtipný!“

On: „Za to ty pěkně trapná...“

-stud-

Čtvrtek

Holka - seznámení

Lucka si jde jen tak po ulici a přemýšlí: „Je týden před svatým Valentýnem a já jsem už měsíc neměla rande. Ách jo! To je tak nefér, každá moje kamarádka střídá kluky jako ponožky, jen o mě nikdo nestojí. Vždyť nejsem tak ošklivá...!“ V tom narazí do kluka, který byl taky očividně mimo.

Kluk - seznámení

Martin si cestu na fotbalový trénink kráčí ulicí a přemýšlí: „Za týden je zase ten den svatého Valentýna. Je to ten nejhorší den, jak se všichni cukrují. Je mi z nich na nic. Raději se zaměřím na fotbal, to je moje jediná věrná láska, né jako má ex Andrea. Nemusela mě podvádět s mým nevlastním bratrem...!“ Najednou do někoho narazil.

Shrnutí situace

Začali se oba dva omlouvat a v tu chvíli Martinovi něco došlo. Uvědomil si, že holka, do které vrazil, je kamarádka Andrey a je nezadaná, k tomu je i hezká. Je hubená, má tak 170 cm, zelené oči a krásné dlouhé hnědé vlasy. Napadla ho perfektní pomsta... Za to Lucka byla do Martina zamilovaná už od páté třídy, když přešel na Edisonku.

Tajně si o něm snila a nikdy si nemyslela, že by mohla stát tak blízko u něj. Martin je idolem všech holek na škole a Lucka do teď nechápe proč „královna školy“ Andrea podváděla tohoto úžasného kluka s jeho nevlastním bráchou. Od této doby Lucka s Andreou nevychází, protože tohle opravdu přepískla. Lucka si prohlíží Martina z blízka. Má modré oči, světle hnědé vlasy, 180 cm a nádherně vypracované tělo. Na sobě má úzké černé džiny, bílé tričko a proužkovanou košili celou rozhalenou. Martin promluvil: „Hele, Lucko, co děláš v sobotu odpoledne kolem třetí?“ řekl a připojil k tomu jeho neodolatelný úsměv a odhalil krásné rovné bílé zuby. Lucka si představila, jak líbá jeho dokonalé rty. Jen ta představa a už se jí třásla kolena. Martin si jejího neklidu očividně všiml a zopakoval otázku a dodal ještě hezčí úsměv. Lucka se snažila hodit do klidu. Soustředila se na dech. Uklidnila se rychle a odpověděla: „V sobotu nedělám nic důležitého. Potřebuješ něco?“ odpověděla pevným hlasem. Martin: „Ne, nepotřebuju nic, ale napadlo mě, jestli by ses nešla projít do parku a pak třeba na zmrzku. Co ty na to?“ Lucka: „Myslíš to vážně?“ „Smrtelně vážně!“. „Tak jo, půjdu ráda.“ „Ok, hele promiň, ale musím na trénink. Vyzvednu tě v sobotu ve tři u tebe doma, platí?“ uzavřel pozvání Martin a Lucka rychle dodala: „Jo, platí, budu se těšit. Tak ahoj, ať stihneš trénink.“

Sobota – 2 hodiny do rande

Holka - příprava

„Stále nemůžu uvěřit, že mě úžasný Martin pozval na rande. Je to rande, že jo? Samozřejmě, že ano. Jak se mám nalíčit a obléknout? Já vůbec nevím! Budu muset zavolat mojí nejlepší kamarádce Kristýně. Ona už mi poradí.“

TELEFON:

„Ahoj, Kristý, prosím tě, nemohla bys za mnou zaskočit? Potřebovala bych pomoc s líčením a s oblečením na rande, už jsem vypadla ze cviku.“

„Čus, samozřejmě, pomůžu ti, a kdo je ten šťastnej?“ chtěla vědět Kristýna.

„Dík jsi nejlepší, no, on mě na rande pozval Martin.“ „Lucí, to jsi tak zoufalá, že jdeš na rande se šprtem Martinem? Kdybys něco řekla, mohla jsem ti dohodit nějakého kluka.“

„Ne se šprtem Martinem. Na rande mě pozval Martin Trop...“ opravila Lucka.

„Si děláš srandu, ne? A já se to dozvídám až teď? Martin? To nechápu, nikdy mi nepřišlo, že by mohl mít o Tebe zájem, ale i tak ti to přeju, užij si to. A nechceš na to rande ty šaty, jak jsme na ně koukaly v Gateu?“ „Ty byly moc drahé.“ uzavřela Lucka.

„Nevadí, táta mi dal tři litry jen za to, že jsem nedostala měsíc poznámku, takže ty šaty koupím a půjčím ti je, k tomu si koupím nové boty ve tvém čísle, a ty si budeš moci nechat, stejně mám o tři čísla větší nohu,“ pohotově zareagovala Kristýna. „To by sice bylo moc pěkné, ale určitě sis chtěla koupit něco jiného.“

„Nechtěla, plánovala jsem, že je utratím v Mekáči a ty jsi mi aspoň zachránila kila navíc. Udělala jsi záslužný čin,“ usmála se Kristýna. „Ty vado, ty mě vždycky přebiješ těmi svými argumenty, až se cítím, že je to naprosto normální dávat 2 litry za šaty jen kvůli tomu, že tvoje nejlepší kamarádka jde na rande s tím nejhezčím klukem.“ „Kdybych ti nechtěla pomoci, tak ti to nenabízím, za 20 minut jsem u tebe. Zatím se vysprchuj a umyj si vlasy.“

Akorát jsem vylezla ze sprchy, když zazvonil zvonek. Za dveřmi byla Kristýna se třemi plnými taškami s logem Daichman a Gate. Šly jsme do mého pokoje a Kristýna začala vybalovat nákupy na mé rande. Koupila úžasné černé šaty, kytičkovanou mikinu, šedé boty na vysokém podpatku, černé kalhoty s kšandami, bílá sluchátka, černé brýle s průhledným sklem a šedé triko. Divila jsem se, proč toho koupila tolik a ona mi řekla, že bude lepší, když se obleknu teple, protože nebudu někde klepat kosu.

Takže můj outfit bylo šedé tričko, kytičkováná bunda, černé kalhoty s kšandami, černé brýle s průhlednými skly, bílá sluchátka a nakonec šedé boty na pěti centimetrovém podpatku. Kristýna mi vytvořila kouřové líčení, na pusku mi dala něžný lesk od Miss Sporty. Dospod do vlasů mi přicvakla přičesky a vyžehlila mi vlasy. Když jsem se viděla v zrcadle, připadala jsem si jako popelka a Kristýna byla moje kouzelná kmotřička. Asi za deset minut po dokončení příprav zazvonil zvonek a já jsem šla otevřít, za dveřmi stál Martin....

Kluk - příprava

„Asi jsem udělal chybu, neměl jsem jí zvat na rande kvůli hloupé pomstě. Chovám se jako naprostý parchant.“ Svěřil se Martin svému nejlepšímu kamarádovi Dominikovi cestou ze zápasu. „No, když budu upřímný, není to zrovna záslužný čin pozvat holku na rande kvůli pomstě. Chlape, ty tady děláš ze sebe Casanovu a jak moc dobře víš, to je můj ortel. U mě je normální, že si z holek dělám dost krutou randu, ale tohle je opravdu moc...“ okomentoval Dominik Martinovo rozhodnutí. „Já vím, přehnal jsem to, ale co mám podle tebe teď dělat. Když to odvolám, bude si myslet, že jsem si z ní dělal randu, a to já nechci. Sakra, v životě jsem se tak nebál žádného rande jako tohoto,“ řekl Martin se smutkem v očích. „Hele kámo, Lucka je pěkná a hodná holka. Myslím si, že tě jediný rande nezabije a třeba si to i užiješ. Já už musím jít, taky mě čeká rande, vždyť víš s tou pěknou roštěnkou. Tak zdarec!“ uzavřel debatu Dominik. Když Martin došel domu, ihned si to rázoval do koupelny. Martin byl hodně zamyšlený, a tak ani nevnímal, co se za dveřmi koupelny děje.

Když otevřel dveře, uviděl svého nevlastního brácha a svojí ex Andreu jak se líbají. Martin ihned zavřel dveře a sprintoval do pokoje. Když doběhl do svého pokoje, opřel se o dveře a několikrát se zhluboka nadechl.

Najednou uviděl na nočním stolku elektrický budík, který ukazoval 14:15 hod. a uvědomil si, že musí na rande s Luckou. Ze skříně si vzal nové modré triko s potiskem, černou mikinu a úzké černé džíny. Sbalil veškeré oblečení a propízl se do koupelny rodičů. Dal si pořádnou, ale rychlou sprchu. Oblékl se a začal si gelovat vlasy tělovým gelem. Když byl se svým zevnějškem spokojen, vrátil se do pokoje pro bundu a nové černé Nike boty. Šel ke dveřím, vzal si modrou bundu, naházel si do ní klíče, mobil a peněženku. Před odchodem se už jen ujistil, že má dostačující finance. Cestou se zastavil v květinářství své mamky a koupil nádhernou kyticí bílých růží. Když došel k domu, trochu zaváhal, ale podařilo se mu uklidnit se a zmáčkl zvonek.

Shrnutí situace

Když Lucka otevřela dveře, stál tam vystavlovaný Martin. Vypadal jako Bůh a ona si vedle něj připadala jako vetřelec z jiné planety. Jeho krása je božská...ty modré oči, to krásné tělo...! Její myšlení přerušil Martin pozdravem.

„Ahoj Lucko, páni tobě to sekne! Tady jsem ti přinesl malou pozornost.“ a předal jí krásné růže. Lucka růže převzala a odnesla je do svého pokoje, když se vrátila, pokračoval Martin rozhovor: „Tak co, kam vyrazíme? Mám úžasný nápad. Když pojedeme kousek za Teplice, je tam krásná vesnička a mají tam úžasný rybník, povídá se, že když v něm smočí obě ruce mladý pár, tak kouzelná voda rybníka je spojí navždycky. Co ty na to?“ „To...to zní skvěle... vyrazíme?“ Lucka nepatrně zaváhala, ale veškeré obavy hodila za hlavu, když se na ni Martin podíval upřímným pohledem.

Když šli na autobusovou zastávku, Martin přemýšlel. Lucka vypadá nádherně, přímo impozantně. Je milionkrát lepší než Andrea. Když jsem uviděl Lucku v těch dveřích, málem jsem přestal dýchat... asi jsem se zamiloval. Při přemýšlení vzal Martin automaticky Lucku za ruku a propletl s ní prsty. Akorát když dorazili na zastávku, přijel autobus. Jeli asi deset minut a vystoupili na krásném náměstíčku.

Martin s Luckou šli ruku v ruce po náměstíčku, až k polní cestě, kde jí Martin pomáhal přejít pole bez úhony, neboť měla boty na vysokém podpatku. Když došli polní cestou až k hrází samotného rybníka, stáli a jen tak se kochali. Cestou se Lucka dozvěděla o všech věcech, které Martin rád dělá a on zase o ní. Když se na ně člověk podíval, myslel si, že je to ten nejšťastnější pár. Opravdu jim to spolu moc slušelo. Martin navrhl, aby spolu chodili a namočili své dlaně do mocného rybníku, když jejich spojené ruce se dotkli vody, vytvořilo se neviditelné pouto lásky. Martin vzhledl od rybníka k Lucke, zadíval se jí o oči, vzal její bradu do dlaně a něžně jí políbil. Lucka mu polibek opětovala, a když polibek pominul, setkaly se jejich oči a Lucka řekla: „O tomhle jsem snila od čtvrté třídy. Miluju tě.“ Martin Lucku objal a do ucha jí pošeptal: „Miluju tě.“ Věděli, že spolu chtějí být dlouho a Martin zapomněl na ex Andreu, která spí s jeho bratrem. Teď má svoji Lucku a nenechá si jí nikým vzít!

Dětské hry pro školáky

1. Ve větách najdi učitele.

- a) Zaleju strom čistou vodou.
- b) Dej si to oko ke škvíře.
- c) Pche, lísková! Oříšková čokoláda je výborná!
- d) Hrabě Továr se učil šermovat.
- e) Keli a Šovár šli na rande do kina.
- f) Činoherní bar Toníka úplně okouzlit.

2. Najdi ve slovech jména spisovatelů. V každém slově je 1 písmeno.

- a) čokoláda, otázka, oplatka, Evropa, koberec
- b) řepa, udrina, hlavolam, astronaut
- c) nanuk, červen, ruda, sup, dar, havran
- d) list, věta, kus, nůž, olovo, hadr, lev, víla, dort, let, klaun
- e) hrnek, rak, zub, beran, síra, nos

1				7	5	6	8	2
		2	4				5	
	5	6		9				1
9			6	5				
	1		2		7	9		3
		3	1	4		8		
8	6		5	3			9	
2		7				5	4	
			7		8		1	6

Zamilované vtípky

Novomanželé na svatební cestě, on v hotelu objednává pokoj na týden. Recepční se nakloní k novomanželce a povídá: Vy se mu musíte pořádně líbit. Obvykle u nás objednává pokoj jen na jednu noc.

On a ona za letní noci v parku. Podívej, padá hvězda, rychle si něco přej a ono se ti to splní. Já bych si přála, ale s takovým troubou jako ty bych se nikdy nedočkala!

Chlápek žádá o ruku dívku, již si vyhlédl. Pepo, je to smůla, ale nemohu si tě vzít, protože bych nesplnila podmínku, kterou mi dali naši. A jakou? Abych se radši, než si tě vezmu, oběsila!

Pod rozkvetlou třešní: Cítíš to? Vůně jara. Cítím. Už by sis měl po té dlouhé zimě vyměnit ponožky!

Básničky

Když mám oči otevřené,
vidím modré nebe,
když mám oči zavřené,
vidím jenom tebe.

Člověka je třeba milovat jaký je,
nikoliv si svou lásku podmiňovat
tím, jaký by měl být.

Když nosím tebe v srdci,
připadá mi jiný celý svět,
jako by v zimě rostl,
voňavoučký květ.

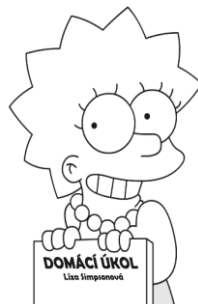
Chci tě vidět, chci tě mít,
A navždy společný život s tebou
žít.

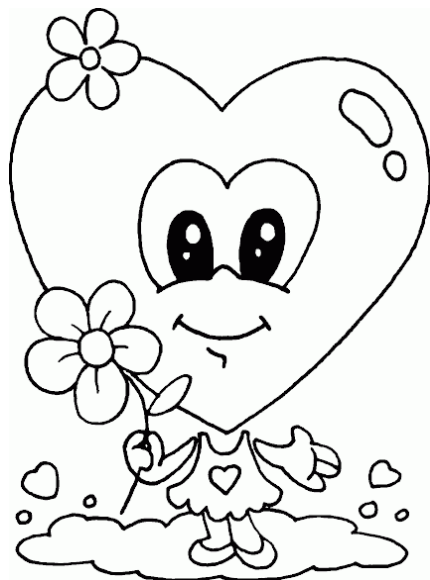
Výsledky:

1. a) Just b) Kokeš c) Helísková d) Hrabětová e) Eliášová f) Bartoň
2. a) Čapek b) Říha c) Neruda d) Těsnohlídek e) Hrubín

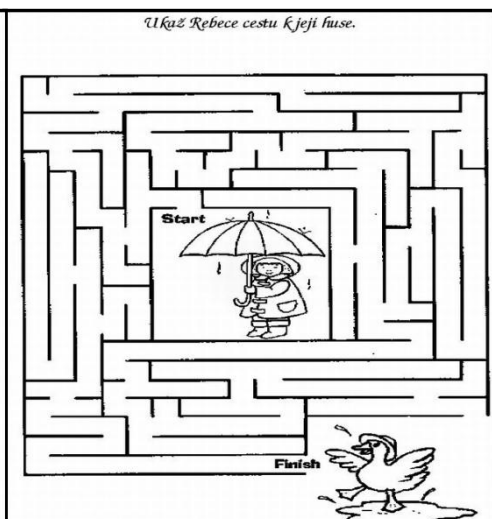
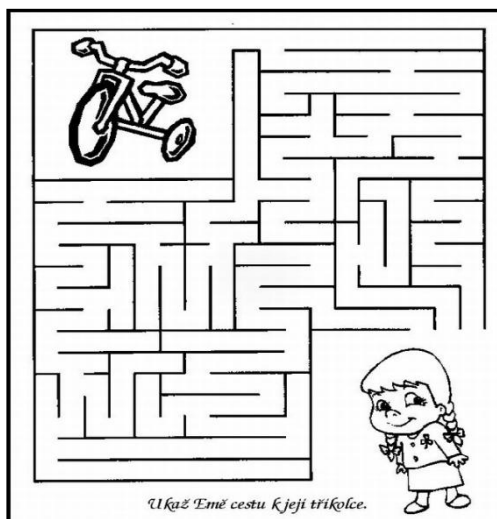
-such-

VYBARVI

NAJDI SPRÁVNOU CESTU

Valentýnská psaníčka

Zaláskované sms

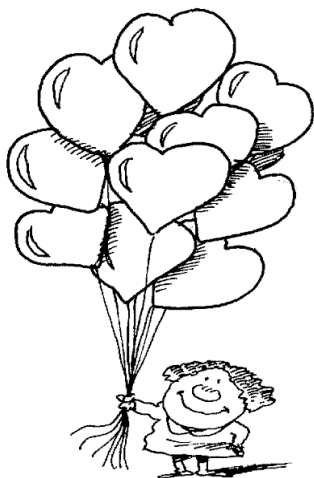
Dobrou noc, a krásné snění, ráno krásné
probuzení, pěknou pusu na líčko,
pohlazení pod tričko.

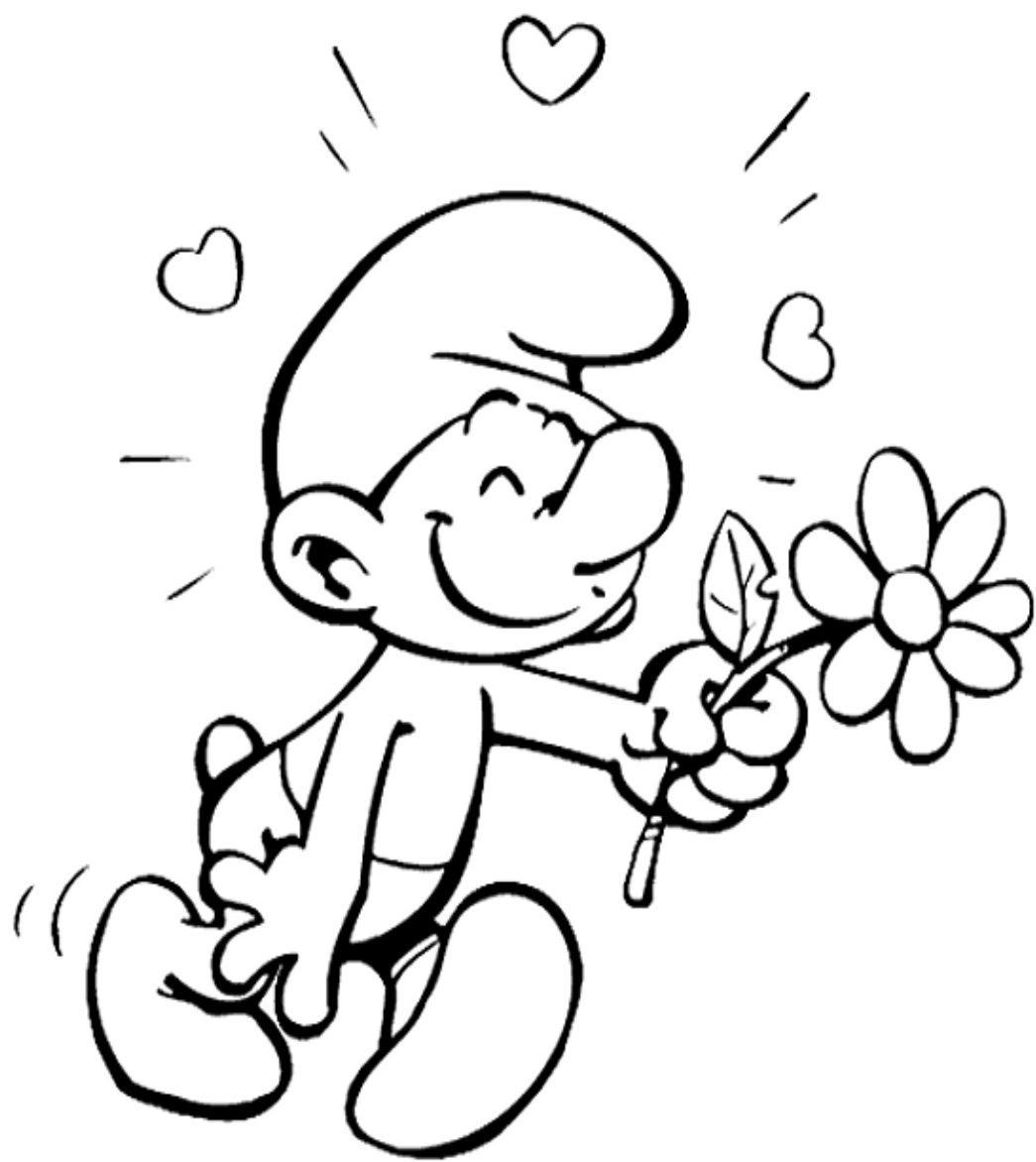
Ty jsi můj celý život, ty jsi moje druhé já, konečně jsem našla kluka, jako jsi ty a nechci o tebe přijít. Už se mi to jednou povedlo a nechci to více. Teď už vím, co chci, chci tebe!!!! Miluju tě :))

Miluji tě, ty to víš, miluji tě, i když spíš, miluji tě v každé době, moje srdce patří tobě.

Jednou spadla hvězda z nebe a já si za to přála tebe. Přání se mi splnilo a moc věcí se změnilo. Od té doby věřím na pohádky, i když jsou v ní trochu hádky. Všechno spolu dokážeme a šťastně spolu zestárneme. Ať těch hvězdiček padá více a za každým přeletí bílá holubice. Děkuji ti, lásko, že jsi.

Je to nejspíš pouhý sen
a ty jsi pouze přelud jen.
Ty tvoje krásný modrý oči
z těch se mi hlava točí.
A tvé ruce něžné hrubé
po těch se mi stýskat bude.

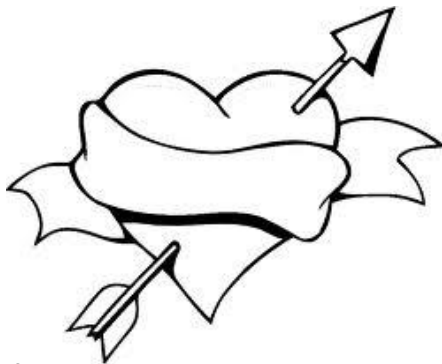
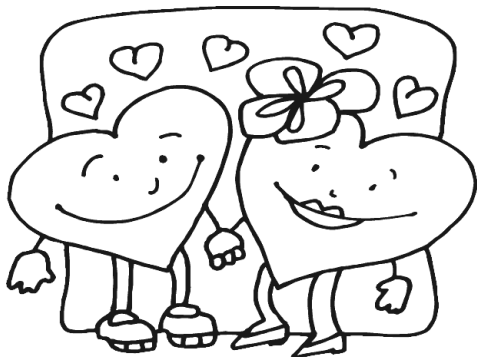
Básničky

Pastelkou růžovou, píšu Ti psaníčko, že jsi mou láskou, že jsi mé zlatíčko.

Jako kytka miluje māj, jako ptáček miluje háj, jako slunce miluje nebe, tak já miluju jen a jen tebe.

S něčím se ti svěřuju, že tě šíleně miluju. Ty jsi má láska největší, můj medvídek nejsladší, jen tebe ve svém srdci mám a pořád na tebe myslívám! MILUJI TĚ!

Miluju jen tebe, vím, že mi sneseš modré z nebe. Bez tebe již neusnu a nebudu spát, jen s tebou chci na věky zůstat.

Zlatá slova o lásce

Miláčku, ty máš v ústech zralou třešni. Jak chutná ti? Takové odpoledne jako dnešní se nevrátí. Miláčku, ty máš v ústech plno jahod a v očích vřeš.

A já, jenž žiji celý život z náhod, jsem šťasten dnes.

(Vítězslav Nezval)

Není všechno láskou, čemu se tak říkává. Láska předpokládá schopnost lásky: to jest – věrnost.

Jinak je to jen opojení smyslů, požitkářství, sentimentalita.

(Josef Čapek)

Velká láska se rodí z velkého poznání toho, co milujeme. Co neznáš, to nemůžeš milovat - leda chudě.

(Leonardo da Vinci)

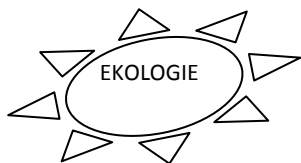
Znej proto míru v lásce, ať je stálá: chybí, kdo otálí, i ten, co cválá.

(William Sheakspeare)

Dva milostné dopisy píšeme nejtíže: první a poslední.

(Francesco Petrarca)

! POMOZTE NÁM !

Valentýn je o lásce, to už víme. A co naši malí mazlíčci? Nebo ti větší zvířátka? Nezapomínáme na ně? Už jste to viděli? Ty umírající savce? Zabíjené jen kvůli lovu nebo z legrace? Umírají jak mořští savci, tak i mazlíčci, které mají lidé doma. Je to smutné, ale my s tím přeci můžeme něco udělat. Jenže se zatím jen díváme, jak jsou internet a televize plné fotek těch ubohých zvířátek. U nás s tím nikdo nic nedělá. Ale v různých zemích jsou organizace, které se snaží ubránit lovu živočichů. Ráda bych vám představila nejen zvířata, která zbytečně umírají, ale také zmíněné organizace, které se pro ně snaží něco udělat.

Zvířata, která se zabíjejí:

tuleni, delfíni, velryby, někde i domácí zvířátka, jako jsou psy, kočky, prasata, kosatky

Kde se zabíjejí?

v Rusku, Kanadě, Grónsku, Norsku, Nambii, různé ostrovy

Proč se zabíjejí?

pro tuk, pro maso (velrybí maso je považováno v některých zemích za pochoutku, přestože se z jedné velryby použije pouze její zlomek, zbytek je vyhozen), pro kůži, kvůli kosmetickým výrobkům (ryby a savci mají v sobě látky, které se používají při výrobě parfémů či krémů)

Kolik jich zabíjejí ročně?

Tuleni: 325 000 **Velryby:** 236 000 + mláďata

Delfíni: 17 000

Čím je zabíjejí?

různými sítěmi, harpunami, zbraněmi

Samozřejmě nejen s těmito, pro nás vzdálenými, tvory je zacházeno špatně. Stejně tak můžeš vidět útluky přečpané týranými kočičkami nebo pejsky.

Proto bychom se k tomu neměli obracet zády a aspoň občas něco udělat.

Tady máš pár nápadů, které můžeš zkusit za práva zvířat!

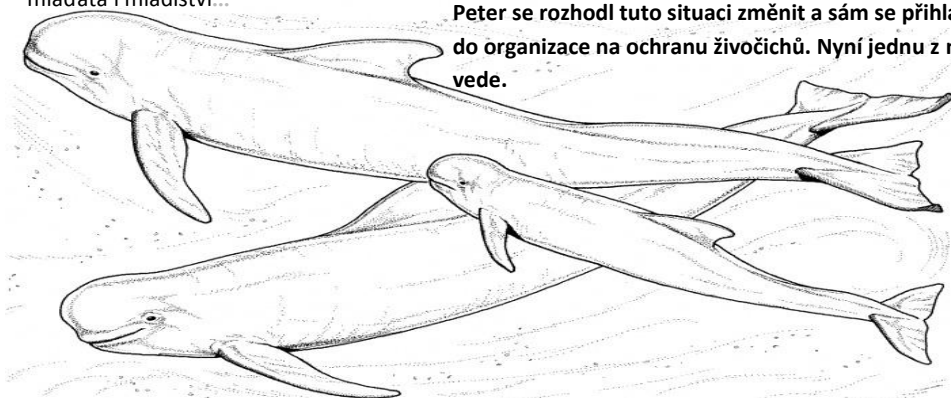
- a) nepodporuj kruté zacházení se zvířaty sledováním býčích nebo jiných zápasů
- b) pomáhej útlukům v okolí
- c) nekupuj výrobky testované na zvířatech
- d) určitě podporuj ekologické organizace

Skutečný příběh...

Peter žil asi týden s ostrovany, než uslyšel v rádiu zprávu, že na jejich ostrově začíná vybijení kulohlavců (příbuzný delfínům). Ihned po této zprávě se rozjel na místo dění a zdokumentovat nemilosrdné krveprolití. 19. července 2010 byl očitým svědkem zabití asi 236 kulohlavců. Mezi těmito kulohlavci byli samci, kojící matky, těhotné matky, dosud nenarozená mláďata i mladiství...

Peter se rozhodl tuto situaci změnit a sám se přihlásil do organizace na ochranu živočichů. Nyní jednu z nich vede.

Nahlédni na stránky organizací, kde můžeš vyplnit i různé petice:

- www.animalsvoice.com
- www.alv.org.au
- www.greenpeace.org

A dost!! Tohle přeci musí skončit. Nelíbí se mi, že na to koukám a jen mi kapou slzy. Zkuste také nakouknout na různé stránky jako já. Zjišťujte si informace o tomto bezpráví, nevědomost nikomu nepomůže. Když budeme o tomto problému mluvit, můžeme ho změnit!

-such-

Naivní...!

1. Chat: ONA: „Už si s ním nemám o čem povídat, asi čtrnáct dní jsme spolu nebyli venku... Mám ho ráda, ale prostě nevím, co si o tom všem mám myslet, víš. Stejně pořád mám pocit, že už o mě asi nestojí“ Stále dál a dál dávala sama sobě záminku pro to, aby se s ním rozešla, aby byla volná... ON: „A myslíš, že už to s ním vážně nemá cenu, jsi si jistá?“

Začala mu svítat naděje, co kdyby ji mohl ukořistit pro sebe? Ale choval se jako správný kamarád... ONA: „Ne, asi to fakt nemá cenu. Zítřka za ním přijdu a řeknu mu do očí, že je prostě konec, bude to tak lepší, stejně se nemáme o čem bavit.“

Začínala se chovat sobecky a bezcitně ke klukovi, kterého měla tolik ráda... kvůli svému kamarádovi, kterému tak bezmezně věřila a nechala se unést jeho milými slovy a zrovna byl jediný, který jí v tom podporoval a jediný, který ji byl v tu těžkou dobu na blízku... ON: „Tak dobře, když to vidíš takhle, zítřka mi řekneš, jak to dopadlo.“ Byl šťasten, i když to nebylo správné a on to věděl, začal se mu plnit jeho sen a i když jí mě rád a přál by si, aby byla šťastná, byl by radši, kdyby přece jenom byla šťastná s ním a ne s tím jejím klukem...

2. Dívka večer druhého dne běžela za svým chlapcem, aby splnila to, co si vzala do hlavy. Sama sebe natolik přesvědčila, že on je ten špatný a že on všechno zavinil. Dodávala si tím odvalu a potvrdila své rozhodnutí, že to, co se hodlá udělat, je správné. Nechtěla si prostě přiznat, že je to jejím skvělým kámošem, že to dělá jen proto, aby měla u něj šanci. Jak bvla hlouhá...!

3. Zazvonila a chlapec jí otevřel. Úplně se mu rozzářily oči, když jí viděl! Měl takovou radost, že jí zase vidí, už se bál, že ji ztratil... Dívka se usmála a dala se s ním do řeči. Usmívala se a dělala jakoby nic. Chlapec jí už už chtěl políbit, v tom se zarazila. Vzpomněla si na to, proč tu vlastně je a zvažněla. V hlavě se jí ozývaly hlasy: „No tak dále, udělej to, ať jsi zase volná a on je tak skvělý, čeká na tebe doma, až mu řekneš, že jsi zase sama a mohla se pustit do něčeho nového!“ Někde v dálce však zaslechla nevinný a čistý hlásek: „Nedělej to, máš ho přeci ráda a koukni se na něj, jak je s tebou šťastný, víš, jak bys mu ublížila? Vždycky ses mu snažila pomoci a teď ho jen tak odkopneš?“ Hlas vymizel. Ignorovala ho. Prostě to musí udělat. Bude to tak lepší! (zase sama sobě lhala!) Koukla se chlapci do jeho krásných hnědozelených očí a vyřkla onu hrůznou větu: „Promiň, ale poslední dobou nám to moc neklapalo a mě to dost trápí... Nemáme si o čem povídat a já nemám na tebe moc času, a to všechno se nedá zvládnout.“ Chlapec strnul. Začal se klepat. Uvědomil si, kam tím jeho dívka míří a nemohl se jí koukat do očí. Dívka viděla, jak se trápí, ale přesto ji to neodradilo. I když v hloubi duše cítila, že to tak nechce, nepřiznala to. Chytla chlapce rychle za ruku, naposledy mu věnovala svůj polibek, stihla ještě říct „Promiň!“ a utekla pryč.

4. Tentýž večer dívka vše pověděla svému skvělému kamarádovi, který se jí tolik líbil. On to nedal nijak znát, ale byl rád, že to takhle dopadlo. Moc dobře si uvědomil, v jaké situaci se dívka nachází, a že když při ní bude stát, ona si k němu vypěstuje důvěru. Nemyslel to nijak špatně jen... jen ji chtěl mít prostě sám pro sebe. Prochatovali spolu celou noc. Jejich přátelství bylo velmi důvěrné a postupně se měnilo v něco víc. Od té doby každý víkend oba byli připojeni na sociální síť a do rána si chatovali. Smáli se spolu, bavili se a společný čas si užívali. Není divu, že se zanedlouho staly párem. Dívka si na chlapce pomalu ani nevzpomněla. Konečně měla pocit, že má toho, koho si přála. Protože on byl stále s ní, neustále s ním měla o čem mluvit a byla šťastná. On byl spokojený, že vyhrál a že to nebylo zas až tak těžké. Záleželo mu na ní, ale neměl potřebu jí dokazovat, jak jí má rád. Měl ji jistou a ona na něm visela. Nemusel se bát, že by jí ztratil, moc dobře věděl, že i má na háku.

Love

5. Mezitím její bývalý chlapec seděl doma a utápěl se v depresích. Neměl ani ponětí, že ona je teď šťastná. Celé dny proseděl sám v pokoji. Přemýšlel nad tím, kde udělal chybu a jak je možné, že ji tak lehce ztratil. Nenáviděl se. Nenáviděl všechno, co udělal špatně. Přestával žít vlastní život. Žil jen pro vzpomínky a ulevoval si krvavými řezy do rukou... Stále jí psal, prosil jí o vysvětlení. Stále chodil na místa, kde věděl, že ji potká. Byl jí posedlý. Nemohl chudák myslet na nic jiného. Ale ona mu vyrvala srdce bez mrknutí oka...Jí to všechno bylo jedno a on ji měl tak strašně moc rád, udělal by pro ni cokoli! Proč mu to udělala? Co se pokazilo? Proč už s ním nikdy nepromluví? Proč nevidí její krásné oči a kam zmizel její sladký úsměv...? Proč ho opustila, když s ní byl tak šťastný...? Hledal v ní oporu a ona mu podrazila nohy... Ale on jí má tak rád!

6. Vzpomněl si, v kolik hodin se tak přibližně vrací domů ze školy. Neváhal ani vteřinu a rozeběhl se k jejímu baráku. Ať to stojí, co to stojí! Prostě ji musí vidět! Měl ještě chvilku čas. Po cestě se stavil v květinářství a koupil tu nejkrásnější rudou růži, kterou tam našel. Naplněn alespoň trochu plané naděje utíkal dál, jen aby jí zastihl. Sedl si na lavičku poblíž jejího baráku. A žmoulal růži v ruce. Hlavou mu probíhalo spousty myšlenek. Co by jí vlastně měl říct? Vždyť ho vůbec nechce vidět přece. Zpanikařil. Dal se to vzlyku. Jak strašně ho bolí u srdce, jak moc to bolí... Zvedl se a chystal se utéci, v tom však zaslechl její hlas. Né! Teď prostě nemůže odejít. Z posledních sil tam zůstal stát a čekal, až přijde blíže.

7. Když přicházela, nebyla však sama... **ONA:** „Staviš se teda pro mě ve tři? Pak bychom mohli zajít na tu pizzu?“ **ON:** „Hele já si dneska zajdu s kámošema zahrát fotbálek, když mi pak zbyde čas, tak se pro tebe možná stavím.“ **ONA:** „Aha, tak jo, budu čekat.“ Jak naivní byla...

8. Chlapec zaslechl část jejich rozhovoru. Uvědomil si, že nejde domů sama, a že by tady asi neměl být. Jakmile ji však uviděl, nemohl odejít. Úplně se mu zastavilo srdce. Jak dlouho ji vlastně neviděl? Přišlo mu to jako věčnost. Snažil se rychle něco říct: „Ahoj, já, no... víš, já sem ti chtěl něco.“ Všiml si kluka vedle ní. „...jen jsem tě chtěl vidět.“ **ONA:** „A-a-ahoj, já jsem vůbec nečekala, že tu budeš.“ Chlapec: „Promiň, já vím, že mě nechceš vidět, ale prosím vyslechni mě!“ Vykašlal se na to, že tu teď stojí spolu s ní nějaký týpek, který ho momentálně propaluje pohledem a za chvíli mu nejspíš i napálí. I přes to jeho bezeslovné varování pokračoval: „Je to už dost dlouho, ale já tě prostě potřeboval vidět! Musel jsem ti prostě říct, že to bez tebe nezvládám. Já-já vím, že teď vypadám jak největší blbec a ty teď už máš dávno nějakého frajírka, ale stále mi na tobě záleží a pořád k tobě cítím to, co předtím!“ Chlapec se celý klepal. Takové vyznání ho vysílilo. Musel se koukat na to, že nestojí po jejím boku on, ale někdo jiný. Změřil si ho pohledem a vyčetl z jeho tváře nesnesitelný vztek a nenávist k němu. Každou chvíli čekal, že se ten kluk neudrží a dá mu to sežrat. I přes ten všechen zmatek stále mluvil: „Dodnes nevím, proč jsi to udělala, a je mi to hrozně moc líto, protože mi šíleně chybíš. Chybí mi ty tvoje oči, co se na mě vždycky tak mile dívaly. A místo toho jsi teď s tímhle týpkem, který nemá ani páru o tom, co je to láska. Proč nemůžeš být má, on s tebou nikdy nezažil to co já! Nikdy mu na tobě tolik nezáleželo jako mně! On si tě nezaslouží, vždyť myslí jen na sebe“ Chlapec během sekundy ležel na zemi se zkrvavenou tváří. Další rána. Zase ta bolest. Teď byl otočen obličejem druhým směrem. Ani se nesnažil se bránit, a věděl, že je příliš slabý. Teď už jen čekal, až to skončí. Možná se ani nechtěl bránit, protože ta bolest mu připomínala to, proč tu vlastně je a byl na sebe pyšný, že jí to všechno dokázal říct! Ona mu prostě za to stála. Kluk křičel všelijaké nadávky a stále do něj bušil. Vše se odehrálo během několika málo sekund. „Nech ho být, slez z něj! Okamžitě!“ Nevěděla, co to do ní najednou vjelo, ale nemohla se na to přeci dívat. Strčila do kluka na chlapci a přihnula se ke zraněnému. Po tváři jí tekly slzy. Začala si všechno uvědomovat, uvědomovat, jak moc mu na ní záleží. Podebrala mu hlavu a snažila se ho posadit. „Takže teď se budeš jako zastávat jeho? A neříkala jsi náhodu, že pro tebe už nic neznamena, že je ti jedno, co s ním bude?“ Ozval se ublíženě její kluk. „Víš co? Trhni si!“ Stočil pohled k chlapci: „A ty, až tě znovu potkám, tak z tebe vymlátím duši!“ rychle se otočil a vztekle odcházel pryč.

9. Chlapec byl ohromen. Nečekal, že by se ho dívka zastala. Vůbec neměl ponětí, jak to všechno probíhalo, ale najednou stále u něj a on byl šťasten. „Jsi v pořádku? Ukaž, prosím tě.“ Nahla se k němu a setřela mu kapesníčkem pramínek krve z tváře. Přejel jí mráz po zádech. Pomohla mu vstát a postarala se o něj. Uvědomila jsi, jak strašně mu ublížila a jak hodně se tím trápil. Snažila se mu ulevit od bolesti alespoň omluvou, za to všechno, co mu provedla. Za její bezcitnost a nezáměr. „Děkuji, ale to jsi fakt nemusela, jen jsem ti to potřeboval všechno říct, už jsem to v sobě neudržel. Promiň, že jsem ti přidělal zbytečné starosti...“ - „Ne ne, nic se neděje. Já jsem hlavně ráda, že jsme tě zase viděla.“

10. Od tohoto osudného dne se s chlapcem opět spřátelili. Pověděla mu, že si ho už bude vážit a že jeho přátelství je pro ni nesmírně důležité. Ale nezapomněla mu připomenout, že její kluk zůstane jejím klukem a že se ho nevzdá. Chlapec nad tím vším kroutil v duchu hlavou, ale vážil si toho, že s ním tráví čas, a tak si připomínky ohledně jejího kluka nechával vždy pro sebe. Užíval si každou chvíli, co mohl být s ní. Moc to pro něj znamenalo. Její kluk se večer uklidnil, řekl sice, že to asi přehnal, a že jí slibuje, že se bude ovládat. Ale už v tu chvíli spřádal ďábelské plány, jak toho kluka zničit! To ona zůstane jeho loutkou, nedovolí nějakému mimoňovi, který si myslí, že láska je to nejdůležitější, aby mu sebral jeho hračku. Ona by mu mohla dopomoci k tolika věcem, zamyslel se kluk... „*On mi nebude stát v cestě!*“

11. Když chlapec s dívkou byli jen přátelé, přesně tak jak si slečna přála, trávili spolu stále víc a víc času. Její kluk mezitím na ni stále žárlil, ale ona Jeho měla tolik ráda. Chlapec pro ni znamenal sice mnoho, ale byl to stále jen kamarád. Ale její kluk byl prostě dokonalý! Když byla s ním, vznášela se v sedmém nebi, pro něj by udělala cokoliv! Věděla, že mu může věřit! Tehdy se tolik mýlila, vůbec si neuvědomovala, kde je pravda. Její kluk si však nemohl povšimnout, že s tím chlapcem tráví čas a den ode dne pěníl víc a víc. Dívka mu marně říkala, že je to vážně jen kamarád. Ale on ji vůbec neposlouchal. Stále vyhrožoval, že mu něco udělá, že mu zpřeláme vaz, jestli se jí jen dotkne. Začal nehorázně žárlit.

12. Postupem času to nebyla jen žárlivost, ale přímo posedlost! Už jen jeho jméno v něm vyvolávalo nenávist, vztek a chuť mu propíchnout srdce. Vztek ho ovládal natolik, že byl hrubý i na svoji dívku. Denně na ní řval, jaká je to nána, že se táhá s jiným, když má jeho, denně jí přilítla aspoň jedna facka, kterou jí bezmyšlenkovitě v afektu věnoval. Dívka ho stále omlouvala a říkala si sama pro sebe, že se to zlepší, že to dělá jen proto, že ji má prostě rád. Myslela si, že je to jeho projev lásky. Ani ve snu i nenapadlo, že to není správné. Byla jím natolik ovládána, že naivita se stala jejím druhým Já.

13. „*Hej, ty podvádíš.*“ Smál se chlapec. A táhl figurkou dále po hrací desce. „*No vůbec, to se ti jen zdá.*“ Opáčila dívka. „*Hele, tak mě nech aspoň jednou vyhrát, ne?*“ Pořád se válela smíchy na dece. „*Nic takového nebude. Jen se hezky snaž.*“ S úsměvem dodal chlapec. Společně si užívali odpoledne, které spolu trávili ve víru všelijakých her. Jejich přátelství bylo opravdu upevněné. Po dalším dívčině hodu se však kostka odkutálela až na okraj deky v místě, kde seděl chlapec. Rychle hmátla po kostce, aby ji ukořistila dřív, než chlapec, ale přitom ji uklouzla noha po dece a ona spadla na něj. Oba dostali výbuch smíchu.

14. Když zvedla znova oči, uviděla však před sebou svého kluka. Jeho pohled mluvil za vše! Stál asi dva metry od ní a vraždil jí pohledem. Měla pocit, jako kdyby jí tím pohledem přímo bolestně propaloval. „*To si děláš srandu ne? Mezitím, co se mi dva hádáme, ty se tady válíš po tomhle blbečkoví!*“ Rudnul vztek její kluk. „*Špatně sis to vyložil zlato, hrajeme člobrdo!*“ Snažila se mu dát dívka najevo, že není důvod žárlit a ujistit ho o pravdě. „*Jasně a to ti mám jako věřit? To nemyslíš vážně! A tobě se to určitě náramně líbilo, vid', tahat se s mojí holkou. Na to tě užije, ty kryple!*“ Její kluk tuhle situaci těžce rozdýchával. „*Hele měl bys jí věřit, vážně jsme jen hráli pár her, nic víc.*“ Zastal se chlapec dívky. „*Jděte se oba bodnout a tys na ní šáhl naposledy, naposledy, je ti to jasný?? Jinak toho budeš litovat!*“ Vyhrožoval kluk, hodil poslední vražedný pohled a okamžitě se někam vypařil vybit si vztek. Oba zůstali stát jak opařený. Takovou scénu opravdu nečekali. Dívka posmutněla, sklopila oči a hlavou ji proběhla myšlenka: „*Proč je tak žárlivý?*“

15. Jednoho dopoledne se chlapci po dívce tolik stýskalo, že sám sebe donutil, aby na ní počkal po škole. Věděl, že to nebude dobrý nápad, ale on prostě musel! Jakmile vyšla ven, vrhl se k ní a objal jí. Dívka mu obětí opětovala. V tu chvíli se za ní vyřítíl její kluk a jí i jemu uštědřil pořádnou ránu do obličeje. Vyřvával na celou ulici, jak nehorázná blbka to je! A že se jim pomstí! Prý jim ještě ukáže, kdo je taky king a jak draze za to oba zaplatí. Dívka se dala do pláče a s chlapcem si o všem promluvili. Musela mu hned říct, jak jí strašně trápí, že jim to spolu neklape. Že jí vůbec nevěří, a pokaždé se naskytne nějaká blbá situace, kvůli které se pohádají. Jak strašně moc by si přála, aby byli spolu šťastní, aby spolu trávili více času. Aby mu mohla říct vše, co ji trápí. Zbožňuje ho, ale tohle ji utápí. On by ji nikdy neobjal, nikdy! Pokaždé se buď jen hádají, nebo si prostě nerozumí. Každý to, co ten druhý řekne, pochopí jinak a jí to tolik mrzí...

16. Ještě ten večer někdo na dívku zazvonil. Byla skoro půlnoc. Jak neobvyklé. Nikdy pro ni přátelé nechodí tak pozdě. Došla ke sluchátku a potichu zašeptala: „*Prosím?*“ Zezdola se ozval klidný hlas. „*Ahoj zlato, to jsem já, pojed' se se mnou na chvíli projít.*“ Dívka zůstala stát jak opařená. Byl to její kluk a byl tak strašně vyrovnaný a milý! Nemohla ho přeci nechat jít, když si už konečně uvědomil, co je správné. A dokonce za ní i přišel, tak to je přeci jasné, že se jí chce omluvit, a ona na tuhle chvíli přeci tak dlouho čekala. Neváhala ani chvilinku, oblékla si kabát a potichu za sebou zavřela, aby nevbudila své rodiče. Seběhla po schodech dolů. Překvapil ji úsměvem od ucha k uchu. Konečně zase měla pocit, že je to přesně tak, jak si přála, ne-li ještě lepší! Rychle ji chytl za zápěstí, jakoby se bál, že by mu mohla utéci a beze slov ji vedl pryč od jejího baráku. Trochu ji bolela ruka, protože ji tiskl vážně pevně... Dívka měla spousty otázek, ale pokaždé, když se chtěla na něco zeptat, umlčel ji svým: „*Pšššš!*“

17. Táhl ji za sebou nocí bez jediného slova. Dívka neměla žádné ponětí o tom, kam to vlastně jdou a proč zrovna teď. Začínala jí být docela velká zima. Přidali do kroku, až skoro utíkali. Dívka prosila kluka, aby zpomalil, ale on byl jak smyslů zbavený a ještě více zrychlil. Dívka už mu skoro nestačila. Potácela se a měla problém s dechem. Začínala se bát. On stále jen běžel kupředu, už ani nebyli ve městě. Běželi přes louku za městem do lesa. Všechno kolem ní se tak strašně rychle míjelo. Už ani necítila své nohy. Noha jí uklouzla po blátě a ona spadla. „*Vstaň! Dělej ti říkám!!*“ zakřičel kluk. „*Hejbní kostrou trochu holka!*“ Z jeho hlasu byla cítit nenávisť a vztek. Něco chtěl, ale co? Už utíkali asi patnáct minut širou tmou, v tom se zastavili. Pustil její ruku a vytáhl zápalky. Přistoupil k dřevěnému pahýlku a zapálil jej. Pochodeň, ale proč?! Během minuty zapálil i další. *On už tu dnes byl. Věděl, že sem půjdou a všechno to tu připravil...* Uvědomovala si dívka. Dostala strach. Měla z toho špatný pocit. Uprostřed zapálených pochodní byl náhrobek. Dívka se otočila, chtěla utéct, On se však za ní rozběhl a srazil ji k zemi. Chytil ji ruce za zády a vedl ji do středu odrážejících se světél pochodní. Chtěla křičet, ale zacpal jí pusku kapesníkem. Snažila se kopat, praštit ho, vyprostit se z jeho sevření. Byl však silnější a bez jediného mrknutí oka ji hrubě táhl po zemi dál. Dívce začaly téct slzy. Uvědomovala si, že tohle neskončí dobře. „*Já ti říkal, že se tobě i jemu pomstím! Jak lehkomyslná a naivní jsi byla, jak loutka! Mám z tebe radost, odvedla jsi skvělou práci. Ale pak přišel on a všechno tím zkazil. Měla jsi být jenom moje. Jenom moje, rozumíš?! Nikdy ses s ním neměla potkat, protože teď toho budeš litovat! Už nikdy neuvidíš jeho rozkošnou tvářičku. Už ho nikdy neobejmeš! Nikdy víc, ty mrcho!*“ Ve světle pochodně zahlédla odlesk kovu. Křičela, ale marně. Mlátila sebou o desku náhrobku ve snaze utéci, Ale nešlo to. Slzy jí tekly proudem. „*Ach, tak bezmocná! Ty chudinko!*“ Začal se ďábelsky smát. „*Užij si to, když nemůžeš být jenom moje, nebudeš nikoho!*“ Zařval a chystal se jí probodnout srdce.

18. Něčí stín se dal do pohybu. Doteď stál nehybně za klukem, jenž držel v ruce ostrý nůž, ale teď se na něj vrhnul s řevem. Hbitě mu skočil na záda a snažil se ho strhnout k zemi. Využil momentu překvapení a vyrazil mu nůž z ruky. Ten proletěl těsně kolem jejího hrdla a dopadl na náhrobek za ní. Dívka se napjatě dívala na osobu, jež se jí pokouší zachránit život. Byl jí tak povědomý... Nějaký chlapec ... Oči! Ty oči zná! „*Nesahej na ní! Jinak dneska budeš mrtvej ty!*“ Křičel chlapec ze tmy. „*Ty?! Kde ses tu vzal, ty zmetku!*“ A dopadl zády na ostrý kámen. „*Přítlačím ještě víc, pokud neztichneš!*“ Trval na svém chlapec. Dívce se rozzářily oči. Konečně mu viděla do tváře, když se naklání nad klukem. Byl to ten, jemuž tolik kdysi ublížila. A ten, který při ní vždycky stál, když jí nebylo do řeči. A přesně on, kdo jí měl za zlé, že se dala dohromady s tím ubohým klukem, jenž teď leží na zemi se zkrvavenými zády. Stále byla svázaná. „*Nechte toho kluci! Dost!*“ Snažila se je zastavit dívka. Chlapec narychlo vpálil klukovi dvě přesně mířené rány do obličeje a vstal. „*Já jsem se nikdy nechtěl prát, ale ty jsi jí měl v plánu ublížit, a to bych nikdy neodvolil! Je mi líto, že jsi to všechno viděl takhle, ale jsi cvok, když jsi to chtěl řešit tímhle způsobem!*“ „*Já Vám to ani jednomu nezapomenu! Však on přijde čas, kdy na vás oba dojde!*“ vrčel kluk. „*Možná, ale udělám všechno pro to, aby se především jí už nic nestalo, a hlavně ji budu držet dál od tebe, protože jsi psychopat!*“ řekl mu vše, co měl na srdci a rozeběhl se k dívce. „*Jsi v pořádku?*“ a zároveň ji rozvazoval. „*Já... budu v pohodě, ježiš děkuji! Ani nevíš, jak jsem ráda, že tu jsi!*“ – „*Neboj, už to bude jen dobrý, to ti slibuji! Už se ti nic nestane, já si na tebe dám pozor, budu tě hlídat jako oko v hlavě!*“ slíbil jí chlapec a láskyplně ji objal.

Trapásky...

A teď trocha odlehčení, když jse kolem samá láska... Co se takhle zasmát cizímu neštěstí? ☺ Já vím, že to není správné, ale někdy je to vážně k nevydržení a člověk se musí smát na celé kolo. Jasně, stane-li se něco trapného nám, tak se to samozřejmě snažíme ututlat, ale pobavit se na cizí účet? Jo, tak to nám jde dobře☺ Prošla jsem se po škole a vytáhla z našich milovaných spolužáků pár trapných a vtipných příhod. Ani učitele to neminulo! ☺ Dobře se bavte!

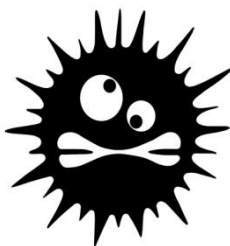

Dbět č. 1: „Zapínám si notebook a celá natěšená se chci přihlásit na icq za mým krasavcem. Přihlásím se, čekám. Uběhne deset minut a pořád nic. Bylo mi to divný, tak jsem si řekla, že nejspíš to jen zase blbne, takže jsem si chtěla zapnout Facebook, ale ten se mi ani nenačetl. Čuměla jsem jak puk. Nezapojila jsem si totiž net...“

Dbět č. 2: „Pamatuji si na svou ŠvP v páté třídě. Už bylo po večerce, tudíž jsme měli všichni už dávno chrápat. Samozřejmě jsme měli v plánu prokecat celou noc ;) Zvedla jsem se z postele a šla se napít. Náhle jsem zaslechla za dveřmi naši vychovatelku! Vypálila jsem do postele vši rychlostí. V tu chvíli mi stuhla krev v žilách! Z mé postele, do které jsem tak sebejistě skočila, se ozval příšerný skřek. Já jsem tam snad ani celým tělem nedoskočila a už jsem se tulila ke kámošce! Pamatuji si, že nikdo neměl odvahu vstát a podívat se, co to bylo. Kámoška se nakonec překonala a šla se pomaloučku podívat do postele...Odkryla peřinu a tam...Plyšák? Rozsvítili jsme a koukali jak vejři. Prostě obyčejnej plyšák, kterého jsem měla už od mala a NIKDY nevydal ani hlásku. Po chvíli se mi začal celej ten babinec smát a později i zbytek těch, co s námi tehdy vyjeli na výlet. Holky mě musely uklidňovat pak po celý večer, protože jsem se stále ještě klepala a nemohla mluvit. Hrůza.“

Polovinu hlavy jsem Vám ošetřil proti lupům s účinkem na 3 měsíce.

Dbět č. 3: „Tehdy mi bylo nějakých 16 let, a chodil jsem do tanečních. V šatně, ve které jsem se převlíkal, měly holky oblečení pověšené na jedné straně a kluci na druhé. Svlékl jsem se do trenek a přistoupil k věšáku, kde jsem hledal své věci. Přejížděl jsem postupně rukama mezi každým kusem oblečení, v tom najednou vidím něčí obnaženou postavu. Zůstal jsem stát jak opařený. Kouknu se výš. Předemnou stojí mladá holka s úžasným tělem jen v podprdě a tangáčích. Wow!“

Obět č. 4: „Vycházela jsem totálně vygebená z jídelny. Pubertačka, znáte to. Před náma šel totiž, odpusťte mi to prosím, nějaký učitel z vedlejší školy. Při jeho chůzi vlnil pozadím natolik, že jsem měla pocit, že je přeorientovaný na jiné pohlaví... Prostě jsem z toho měla vážně Vánoce. Okamžitě jsem se o tenhle svůj „objev“ chtěla podělit s kámoškou, která šla přede mnou. Skočila jsem jí jakoby kolem krku a na plný pecky jí zařvala do ucha: „Twi, čum dopředu na tu jeho pr***!“ Žádný záchvat smíchu jsem však neslyšela. Bylo mi to divný, rychle jsem otočila hlavu doleva, abych zjistila, jak se tváří. Jenže já neobjímala kámošku, ale kolegyni toho učitele!! Ta jen otevřela pusu a chtěla něco říct, já jí ovšem rychle předběhla a začala se omlouvat, že jsem si jí spletla s kamarádkou. Už jsem se chtěla dát na rychlý úprk, jenže v tu chvíli se ozval ještě ten učitel a strašně se smál: „Jo takhle, vy jste si tady paní učitelku spletly s nějakou kamarádkou, tak to pak jo, slečno“ ;) Dostala jsem druhý šok, on totiž vůbec neslyšel, co jsem o něm řekla?:D To bylo už vážně moc a já se smíchy válela po schodech ;)”

terej cvok nechal vyhlásit "Den otevřených dveří" ?

Obět č. 5: „Blížily se Vánoce. S kámoškou jsme procházely obchody se všelijakou veteší. Narazily jsme na jeden krám na rohu ulice tady v Trnovanech. Bejvalý Sex shop. Určitě všichni víte. Ale teď už tam sídlí Vietnamci. Vpadly jsme dovnitř a začly šmejdit. Procházela jsem jednou uličkou a v regálu jsem zahlédla míček. Vzala jsem ho do ruky a házela si s ním. Po chvíli volám nadšeně na kámošku: „Hele, koukej, co jsem objevila, takový pěkný míček a jak se červená, když ho zmáčknu.“ Prostě mě vážně zaujal. Kámoška jen vyvalila oči, stejně jako ostatní v obchodě a křičí na mě přes celej krám: „Ehm, zmačkni ten míček a trochu ho pootoč.“ V tu chvíli mi to došlo, nebyl to míček ale umělé prso © Zrudla jsem až na zadku! Zvedla jsem oči a zjistila jsem, že právě stojím v uličce, kde jsou podobné věcičky. Lidé čekali...co jako udělám...tak jsem rychle doběhla pokladně, po cestě čapla kmošku a říkám: „To se Jirkovi bude vážně líbit.“ Hodila jsme jim prso na pult a urychleně zaplatila. Vietnamský prodáváč si samozřejmě ještě neodpustil svoji kousavou poznámku: „To dobrý, to dobrý...dárek? Pro kámoše? Á, kamarád má rád. Se bude líbit.“ Sbalila jsem svůj nákup a okamžitě s výbuchem smíchu jsem utekla z obchodu.“

Obět č. 6:

„Sedím si takhle na balkoně a baštím čokoládu. Rovnátko jsem měla položená vedle sebe na stolku. Když jsem skončila se sváčou, chtěla jsem si je zase nandat, jenže horní patro rovnátek mi jaksi tak nějak vyletělo z ruky a jelikož bydlím v paneláku, letěla přímoú čarou dolů. Čuměla jsem jak péro z gauče. :D Tak jsem se zvedla a šla dolů do té tehdy metrové trávy. Bylo totiž léto a u nás se neseкала tráva ani nepamatuju. Tak vám tam v tom šeru desáté hodiny večer šmejdím trávou, lidi se otáčejí a mají pocit, že jsem si něco šnupla. Nic. Druhý den jsem se odvážila jít za sousedy a trapně jsem se zeptala: „Dobrý den, promiňte, že ruším, ale nemáte na balkoně prosím vás moje rovnátka?“ Sousedka jen vyvalila oči a měla pocit, že si z ní utahuju. Samozřejmě, že tam nebyla, tudíž to její podezření se jen potvrdilo. Když už jsem odcházela ze dveří smířená s tím, že si budu muset zaplatit nové, přišla moje babička se slovy, že šla okolo balkónu a bylo jí divné, jak to, že se mi válí rovnátka v trávě ☺“

-stud-

Láska je složitá

„Láska má svého anděla. Každý ho má ve svém srdci, ale pokud ve vašem srdci není láska, tak v něm není ani anděl. Je v něm ďábel.“ četl si

chlapec nahlas. Chvilku nad těmito větami přemýšlel a nakonec knihu položil na stůl. Lehl si na postel a podíval se z okna. V hlavě se mu objevila tvář dívky, kterou nade vše miloval. „Měl bych jí to říct?“ zeptal se sám sebe. Chtěl, aby to věděla, ale nevěděl, jak by na to reagovala.

Každý člověk je jiný. Každý má na různé emoce různé názory.

Tmavovlasý chlapec se ještě jednou podíval z okna a nakonec vstal. Vzal si bundu, obul se a směřoval k domu, kde bydlela. Když u něj stál, zaváhal. Zvedl svou ruku směrem ke zvonku s jejím příjmením a chystal se zazvonit.

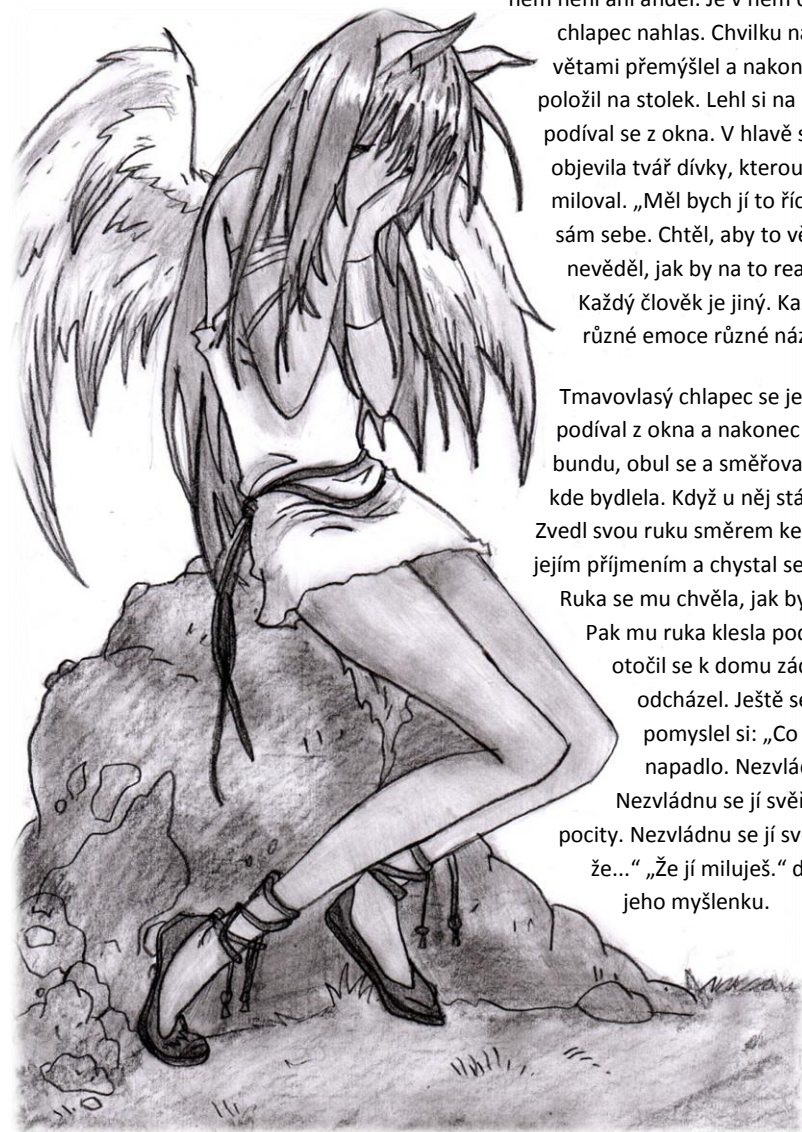
Ruka se mu chvěla, jak byl nervózní.

Pak mu ruka klesla podél těla, otočil se k domu zády a

odcházel. Ještě se ohlédl a pomyslel si: „Co mě to jen napadlo. Nevládnou to.

Nevládnou se jí svěřit se svými pocity. Nevládnou se jí svěřit s tím že...“ „Že jí miluješ.“ dořekl někdo jeho myšlenku.

Chlapec se zmateně ohlédl a spatřil sedět někoho

na velkém kameni. Přistoupil opatrně blíž, aby si osobu prohlédl a to, co viděl, mu málem vyrazilo dech. Docela malá osoba v bílých šatech, se zvířecíma ušima, s malými křídly a s

usazenýma očima se na něj usmívala. „Kdo jsi?“ zeptal se jí. Osoba mu věnovala smutný úsměv a odpověděla: „Jsem anděl lásky.“ Tmavovlasý mladík si ji prohlédl a pověděl: „Ne nejsi. Lásky má být ten nejkrásnější cit, ale ty pláčeš. A pročpak vlastně pláčeš?“ „Jak už jsem řekla. Jsem anděl lásky. Ale spousta lidí neví to co ty. Neví, že je to ten nejkrásnější cit na celém světě,“ vzlykala. „Tolik lidí nikdy když někdo někoho chodí s někým druhého, nebo ve když jsi jí to stále „Proto tu pláčeš? bojím říct?“ dívka „Ne. Ty se jí to bojíš, že tě odmítne. zeptám. Miluješ ji?“ odpovědi nemusel přikývl. Anděl se usmál a uděláš?“ Mladík se podíval dívky: „Myslíš, že řekne ano?“ „Je odpověděla mu a vstala. Objal ji a

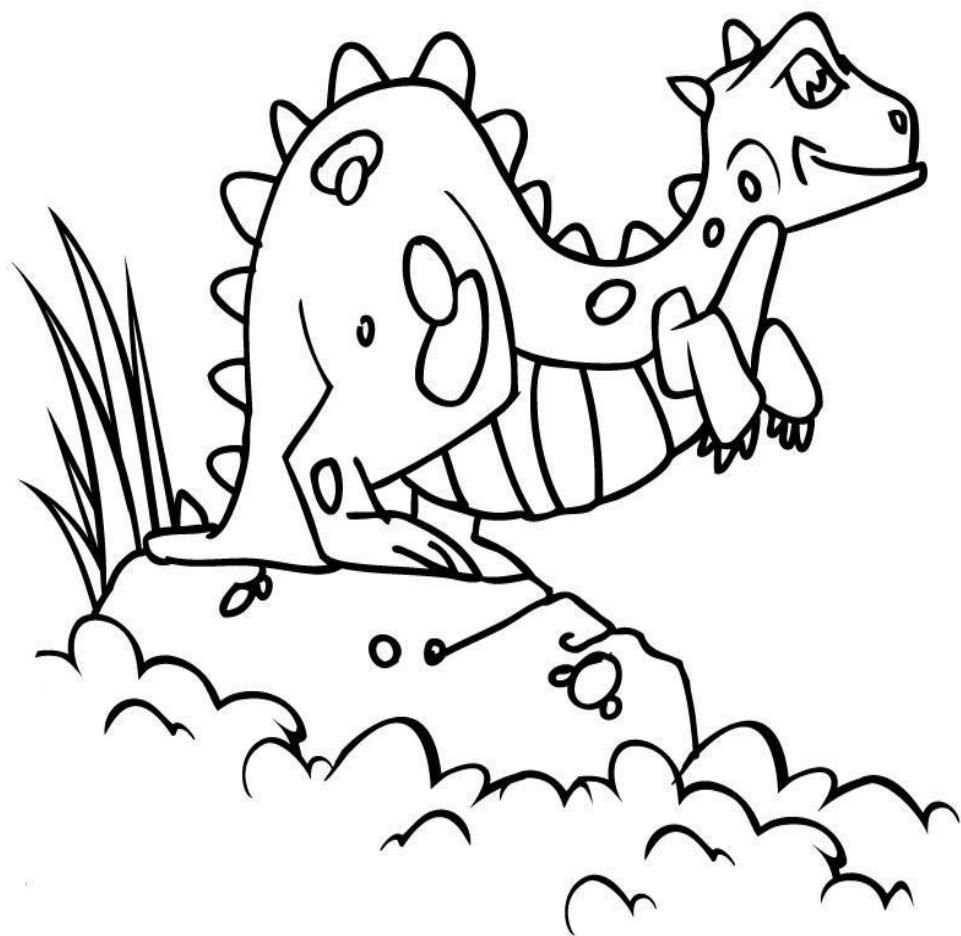
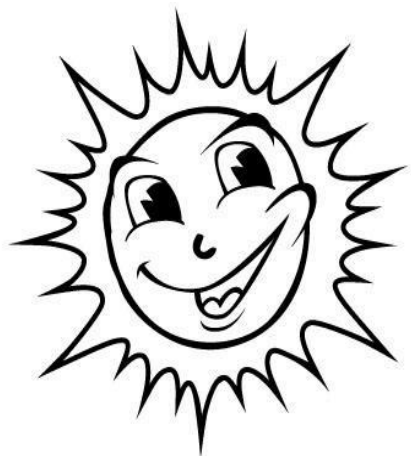

nechce cítit lásku. Nebo opustí, když někdo jiným za zády toho tvém případě, ještě neřekl.“ Protože se jí to zavrtěla hlavou. nebojíš říct. Ty se Teď se tě na něco Chlapec ani nad dlouho přemýšlet a ještě se zeptala: „Tak co teď směrem k domu své vysněné jen jeden způsob jak to zjistit.“ utíkal k domu.

Zazvonil a očekával, že mu otevře ona, ale otevřela mu její matka: „Dobrý den. Je Erika doma?“ pozdravil a rovnou se zeptal. „Ne. Šla ven se svým přítelem. Ty jsi její kamarád?“ dostalo se chlapci smutné odpovědi. Ten se otočil k dámě zády a nakonec jen řekl: „Vlastně ani ne,“ a odešel. Šel pomalou chůzí domů se sklopeným pohledem, dokud neuslyšel jemu dobře známý smích. Schoval se za strom a sledoval Eriku. Objímala a smála se, pro něj, neznámému klukovi. Teď by si přál mít to místo s ním vyměněné. Když dívka, kterou miloval, natiskla své rty na rty vysokého chlapce, zhroutil se mu celý svět. Odběhl domů a hodil sebou na postel. Zíral několik hodin do stropu, než se posadil a dostal ze sebe: „Promiň,“ po tomhle mu po pravé tváři stekla jedna osamělá slza. Nejvíc ho na tom všem bolelo to, že ji stále miloval.

Omluva patřila andělu lásky, který pro něj stále pláče. Ano, sice pláče, ale ďábel se z něj nestane, protože on stále miluje. Čekal moc dlouho. Čekal moc dlouho se svými city a teď bylo pozdě. Ale tak to chodí s tím, když moc dlouho čekáte. Nikdo ani anděl či samotný Bůh vám nemůže zaručit, že vaše milovaná osoba si někoho do té doby nenajde. Tak aspoň vy nenechte svého anděla plakat, protože ti andělé žijí ve vašich srdcích. Když bude plakat anděl, bude plakat i vaše srdce.

Adéla Kukulová

REDAKCE

Stálí redaktoři, kteří aktivně tvoří celý časopis:

Marek Kasner (-mkas-) z 9. A
Karolína Čapková (-karc-) z 9. B
Lenka Horváthová (-lhor-) z 9. B
Šárka Studecká (-stud-) z 9. B
Veronika Suchá (-such-) z 9. B
Ondřej Kubík (-onku-) z 8. A
Adéla Kukalová z 8. A
Marcel Pálfi (-pama-) z 8. A
Zuzana Košťálová (-zuko-) z 8. C
Eliška Pavlisová (-elpa-) z 8. C

Ilustrace

Tereza Kukalová z 8. A

anonym

Stálá sportovní redaktorka:

Zuzana Fofňková (-fofo-) ze 7. C

Korekce a finální podoba

Mgr. Zuzana Eliášová (-zuzel-)

Bc. Pavel Demjan (-demy-)

Obálka

Josef Bartoň

Kontakt:

www.edisonka.cz

redakce-edisonka@seznam.cz

<http://casopisedisonka.xforum.cz/>